

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 193.

Sjette Sessions anden Samling.

63de Møde.

Torsdagen den 22de Marts.

(Forts.)

Ziemroth (fortsat): Kongen har ved Grundlovens Givelse fuldstændigen forbeholdt sig at bestemme, hvorledes dette Forhold til de andre Landsdele skulde ordnes, men, om han ikke havde forbeholdt sig det, saa vilde han dog have havt Ret til alene i den Henseende at gjøre en Anordning, fordi denne Forsamling aldrig kunde tage nogen Beslutning om, hvorledes Slesvig og Holsteen skulde indordnes i det constitutionelle System, det var en Umulighed, men var dette Tilfældet, saa maatte Kongen ogsaa kunne udgive en Forordning om, hvorledes de andre Landsdeles Indordning i det constitutionelle System skulde bringes istand. Deraf kan, efter min Mening, slet ikke opstaae nogen Strid med Grundloven. Den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har for nogen Tid siden underholdt os vidtløftigt om Forskjellen mellem en Forordning og en Lov; ved Siden af det Urigtige i hans Bemærkninger laa der dog noget Rigtigt, det nemlig, at Kongen havde forbeholdt sig denne ene af alle Fællessager. Alle andre Fællessager uden den alene, hvorledes de fælles Sager for Fremtiden skulde behandles, henhørte under Rigsdagen. Dette er Forskjellen som vi maae gjøre, naar vi betragte Forordningen af 26de Juli 1854; den var blot som Middel til at bringe en Fællesforfatning istand, et Skridt, som Kongen i fuldkommen Overeensstemmelse med Grundloven kunde gjøre, det var kun en nødvendig Consequens af selve Grundloven;

men, hvad Ministeriet maatte blive ansvarligt for, det var, at dette Raad bestemtes til at skulle behandle Fællessager; ingen anden constitutionel eller ikke constitutionel Forsamling kunde behandle Fællessager, undtagen den danske Rigsdag, indtil en Fællesforfatning var kommen istand, hvortil den havde givet sit Samtykke. Deri ligger Bruddet. Dengang vi forhandlede med det afgaaede Ministerium og freedes med det om dette Punkt, saa fik vi aldrig noget Svar, naar vi sagde, at der var begaaet et Grundlovsbrud derved, at der var oprettet et Raad til at behandle Fællessager, men man sagde, at Sagen var jo ikke endeligt afgjort, det var et Udviklingsstrin, et Gjennemgangstrin, vi maatte oppebie den endelige Udvikling af Sagen; thi i at betragte den som et Udviklingsstrin kunde der søges et Forsvar. Havde vi dengang gjort den Forskjel, her er opstillet, og fastholdt den, saa havde Ministeriet maattet svare mere directe; thi, naar denne Forskjel blev gjort eller blot antydet, saa svarede der blot, at det vilde blive for vidtløftigt at gaae ind paa de ansøgte Betragtninger. Forsaavidt Rigsraadet altsaa allerede fra Begyndelsen af kunde betragtes som en Rigscommission til at bringe en Fællesforfatning istand, saa var der intet Grundlovsbrud tilstede, men, naar der fastsattes, at det skulde behandle Fællessager, saa blev det et Grundlovsbrud og Forhandlingerne selv en Nullitet. Saaledes stod Sagen fra Begyndelsen af, og saaledes staaer den endnu, med den Forskjel, at Rigsraadet nu ved Regjeringens Program er indskrænket til det, der fra Begyndelsen af var dets rette og lovlige Hverv, at tilveiebringe en Fællesforfatning. I den Henseende kunde Hans Majestæt overeensstemmende med